

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1152/24
4.2.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Душана Агатоновића, чланова већа, са судским саветником Горданом Ивковић, записничарем, у кривичном поступку **против окривљеног АА**, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Вука Дрљевића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К бр.561/22 од 09.07.2024. године, након седнице већа одржане дана 22.01.2025. године, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, **дана 04. фебруара 2025. године**, након већања и гласања, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Вука Дрљевића, а пресуда Вишег суда у Београду К бр.561/22 од 09.07.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.561/22 од 09.07.2024. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 10 година и 6 месеци, у коју му се урачунава време које проводи у притвору почев од 13.07.2022. године, па надаље, с тим што притвор може трајати до упућивања осуђеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди. Истовремено је одлучено да ће на основу члана 264 ЗКП о трошковима поступка суд одлучити накнадно.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи само у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што ће окривљеном изрећи казну затвора у дужем временском трајању,

-окривљени АА, због, како из навода жалбе произлази, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене кривичног закона, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Вук Дрљевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење или исту преиначи тако што ће окривљеног АА огласити кривим за неко блаже кривично дело и осудити га на што блажу казну.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Вук Дрљевић је дана 05.12.2024. године, поднео молбу којом је тражио да буде позван на седницу другостепеног већа, али с обзиром да је поднета по протеклу законског рока од 15 дана за изјављивање жалбе, иста као неблагоприятна, није разматрана.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је поднеском Ктж.бр.1218/24 од 06.11.2024. године, предложио да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду усвоји као основана, побијана пресуда преиначи и окривљеном АА, због извршеног кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 Кривичног законика изрекне казну затвора у дужем временском трајању, а да се жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Вука Дрљевића и окривљеног АА, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду је у складу са одредбама члана 447 став 1 ЗКП, одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у изјављеним жалбама, у складу са одредбама члана 451 став 1 ЗКП, па је, након оцене жалбених навода и предлога, а имајући у виду и писани предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из цитираног поднеска, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбом коју је лично изјавио окривљени АА, у суштини оспорава оцену доказа дату од стране првостепеног суда, истичући како наводи, да је стекао утисак да пресуда није донета на основу материјалних чињеница, већ искључиво на основу његове изјаве и изјаве оштећеног ББ, иако су исте током поступка у знатној мери кориговане. Према жалбеним наводима, није адекватно и у потпуности “истражен” садржај њихових

исказа у вези са постојањем треће особе коју обојица помињу и уз одређену дозу страха избегавају да открију њен идентитет; није извршено вештачење доступних видео снимака у циљу неспорног утврђивања истоветности гардеробе и лица која се на тим снимцима уочавају, а пре свега, поређење са гардеробом која је одузета од њега приликом лишења слободе, а исто је било неопходно из разлога што је тврдио да тог дана није био у потпуности одевен онако како се то у оптужници наводи; а посебно указује да током поступка није пронађено нити вештачено оружје, нити је на било који начин утврђено да је имао на себи било какве трагове који остају након опаљења ватреним оружјем. Жалбом се оспорава и оцена исказа сведока ВВ, мајке оштећеног и истиче, а имајући у виду исказ оштећеног којим негира постојање оружја у моменту када му он (окривљени) прилази, да се може искључити ситуација да је држао пиштољ у руци и нишанио, односно уперио оружје у оштећеног пре евентуалног опаљења, те да се у крајњем случају из претходно наведеног, као и навода да је до опаљења дошло док је окривљени још увек био на бициклу, односно започињао силазак са истог, може закључити да је до евентуалног опаљења дошло из нехата или да је у критичном догађају учествовала и трећа особа, чијој идентификацији у поступку није посвећена пажња. Како окривљени указује, начин на који оптужба тврди да је дошло до евентуалног опаљења из пиштоља критичном приликом, а то је да је окривљени возио бицикл и држао обе руке на управљачу, у потпуности искључује могућност умишљаја, јер у таквој ситуацији апсолутно није могуће извршити прецизно нишањење и опаљење из оружја; затим наводи да ситуација везана за сукоб између њега и оштећеног апсолутно није утврђена, посебно истичући да су обојица током поступка изјавили да су били у коректним односима, што значи, да се не може тврдити да је било разлога за умишљајно убиство, и најзад, да се ни на једном видео снимку не уочава пиштољ у његовом поседу. Наиме, како се у жалби наводи, иако сам оштећени изјављује да није имао разлога ни намеру да пуца у њега, тужилаштво без презентованих неспорних чињеница претпоставља постојање разлога, што је потпуно неутемељено; док наводи оштећеног да му је рекао да се удаљи са лица места, могу указивати да се или радило о несрећном случају или да је у причи била "трећа", у овом поступку, неидентификована особа, од које је оштећени хтео да га заштити, док се наводи да је у неком моменту након рањавања видео пиштољ у његовој левој руци, могу узети као спорни јер након рањавања лице улази у стање шока и није у могућности да јасно опсервира ситуацију око себе, а с обзиром да је деснорук, постојање пиштоља у његовој левој руци не би имао употребну вредност.

Оспоравајући законитост и правилност првостепене пресуде, бранилац окривљеног АА, адвокат Вук Дрљевић указује да се првостепени суд у недостатку доказа, упустио у екстензивно тумачење ионако непрецизног налаза и мишљења вештака балистичке струке Дејана Белића и на основу сопственог (необјективног) схватања речи које је вештак користио у изобиљу приликом изношења свог мишљења "и теоријски и практично могуће/немогуће", дошао до неадекватне аргументације на којој је засновао осуђујућу пресуду, која обилује нелогичностима, те је и само чињенично стање које је утврдио, нелогично, неживотно, а понекад и немогуће. Жалбеним наводима се оспорава и вештачење судских вештака психијатра и психолога, указује да је одбрана предложила да се службеним путем прибави документација

(лекарски налаз који су приликом упућивања окривљеног у Специјалну школу и оцене висине његовог коефицијента интелигенције, потписали чак пет лекара – чланова комисије за разврставање деце ометене у развоју и то психолог, педијатар, психијатар и др.) о којој би се вештаци могли изјаснити и евентуално кориговати свој став, али је првостепени суд тај предлог одбране одбио. Према наводима жалбе, окривљени је у критичном тренутку поступао у стање јаке раздражености, али према тези одбране, у такво стање је доведен од стране “мафијаша” који му је, како је окривљени навео, претио, исмевао му се и ругао, што првостепени суд није прихватио; оспоравају се и наводи првостепеног суда да не постоје материјални докази који би потврдили постојање два НН лица – једног “мафијаша” који окривљеног доводи у стање јаке раздражености и другог НН лица – од ког је окривљени позајмио пиштољ да се расправи са оним првим и указује да је логично што ни окривљени ни оштећени нису навели имена односно надимке та два НН лица, с обзиром да је општепознато да се такве ствари у криминалном миљеу не праштају, а посебно истиче и да период дана и место где се догађај одиграо указују да тако нешто не би могла да испланира особа просечне интелигенције, као што су нашли судски вештаци. Како бранилац наводи, након што је у току поступка несумњиво утврђено да окривљени без наочара “не види белу мачку”, као и то да наочаре критичног дана није имао код себе, првостепени суд прихвата налаз и мишљење судског вештака специјалисте за очне болести, по коме је окривљени са повређеном руком са удаљености од 10 метара био у стању да тачно нанишани и погоди оштећеног баш тамо где је планирао – право у срце, истовремено одбацује и могућност да окривљеног боли десна шака само из разлога што у лекарском налазу пише да је лечење завршено пре две године, а приликом одлучивања не узима у обзир неравнине које су се налазиле на ливади, о којима се изјашњавао и сам оштећени на главном претресу дана 22.05.2023. године, али се његови наводи на ту околност не наводе у пресуди, већ у настојању да елиминише реалну могућност да се сила од удара точкова бицикла о неравнине и џомбе пренела на волан те да је могуће да је на тај начин дошло било до самоопалења било до контакта ороза пиштоља са ручком за кочнице или мењач са брзинама бицикла (како то тврди вештак балистичар), мења значење речи “ливада” изједначавајући га са значењем речи “фудбалски терен Премијер лиге”. Бранилац указује да окривљени приликом изношења одбране није помињао да је ливада неравна, из разлога што није осетио потребу да посебно елаборира да се у лето на ливади налазила трава – јер се то једноставно подразумева, а свако ко је возио бицикл на било којој од градских ливада у Београду зна колико је то неудобно и тешко, а да је заиста било од значаја утврђивати нешто што је општепозната чињеница – да се на ливади налази трава и да је неравна, првостепени суд је морао прихватити предлог одбране са припремног рочишта и да изведе доказ реконструкције догађаја, што није учинио. Истовремено истиче и да чак и да се спорни догађај одиграо на равном и редовно одржаваном фудбалском терену, да би и тада би било сувишно утврђивати степен равнине траве, јер се и у том случају догађај могао одиграти онако како се заиста одиграо – случајним опалењем пиштоља, како то и тврди одбрана, на исти начин као што је то навео вештак балистичар, да је сила која се преноси са точкова бицикла могла бити пренета и ударом предње кочнице о точак бицикла приликом наглог кочења које настаје повлачењем ручке испод левог дела кормана бицикла, која служи за активацију предње кочнице, а што се дешава када се нагло заочи левом руком

познато је свима који су возили бицикл, а објашњено је и на сајту специјализованог портала за бициклисте <https://www.cyclomania.rs/blog/67-stop-pocnite-pravilno-upotrebljavati-kocnice-na-bicklu//>.

Жалбеним наводима браниоца оспорава се и оцена одбране окривљеног АА, исказа сведока оштећеног ББ и његове мајке сведока ВВ, налаза и мишљења вештака трасолога – балистичара, понављањем садржине поднеска у коме је дао примедбе на налаз и мишљење вештака и указао да је вештак изашао изван задатка који му је суд поверио, а то је “да се изјасни да ли је могуће да је критичном приликом дошло до случајног опаљења из пиштоља (и повређивања оштећеног)”, а не да се изјашњава да ли је могуће да је критичном приликом дошло до “случајног опаљења из пиштоља и *случајног* повређивања оштећеног”, указивањем притом и на изјашњење вештака на главном претресу на истакнуте примедбе одбране, те посебно на чињеницу да вештак на више места наводи да је немогуће да пиштољ самоопали док је у стању мировања, када на њега не делује никаква сила и с тим у вези истиче да то нико није тврдио у току поступка, већ да одбрана само тврди да та сила није био окривљени, док је покушавао да заустави бицикл. У жалби се наводи и садржина поднеска браниоца од 21.05.2024. године, а у вези са изјашњењем вештака балистичара на главном претресу дана 10.05.2024. године, које се анализира, а у прилог тези да не стоје наводи простепеног суда на страни 37 ожалбене пресуде да “нису логични наводи одбране окривљеног да он зна само основне принципе рада пиштоља, а признао је да је пиштољ набавио због сукоба са НН лицем и понео га наводно на разговор са тим НН лицем и да је нелогична тврдња одбране да је он видео да се налази муниција у шаржеру пиштоља, да није знао да се метак налази у цеви”, те да разлози првостепене пресуде наведени на странама 35, 36 и 37 обилују противречностима.

У жалби браниоца се наводи и садржина поднеска од 21.05.2024. године, у делу који се односи на налаз и мишљења вештака психијатра и психолога, у коме између осталог, стоји да је у прилогу истог достављена документација чије је прибављање суд одбио, а посебно и да се из упута под бројем IV-552-4/90 од 07.02.1990. године), види да осим налаза и мишљења комисије за ментално здравље ДЗ Нови Београд од 03.04.1990. године, као целине, постоји и мишљење сваког члана комисије појединачно, те се предлаже суду да уколико је склонији да своје поверење укаже налазу и мишљењу вештака у овом поступку, да прибави по службеној дужности налаз и мишљење сваког лекара специјалисте члана наведене комисије понаособ од ДЗ Нови Београд, Комисије за разврставање деце ометене у развоју, у нади да исти и даље постоје у архиви, а уколико не поступи тако, а с обзиром да је одбрана мишљења да постоји довољно разлога за сумњу у тачност налаза и мишљења вештака у овом поступку, да у случају сумње треба пресудити у корист окривљеног. На крају, бранилац истиче да првостепени суд, наводећи у ожалбеној пресуди садржину завршне речи одбране од 03.07.2024. године, не наводи, као што је одбрана истицала, претходну завршну реч дату на главном претресу дана 26.02.2024. године, а за коју је наглашено да представља интегрални део завршне речи дате на крају суђења, а без ње у пресуди, друга завршна реч, нема много смисла, те се стога, у контексту целовитости обеју завршних речи, у жалби наводи садржина завршне речи од 26.02.2024. године.

Супротно изнетим жалбеним наводима, по оцени Апелационог суда у Београду, на основу изведених и правилно оцењених доказа, које је детаљно анализирао у образложењу пресуде, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, а у склопу изнете одбране окривљеног АА, првостепени суд је правилно и у потпуности утврдио све чињенице релевантне за пресуђење у овој кривичноправној ствари.

Наиме, окривљени у својој одбрани није спорио да се са оштећеним ББ договорио да се виде дана 27.06.2022. године у ..., као ни чињеницу да је том приликом код себе имао пиштољ, да је на лице места (где је требало да се види са оштећеним ББ) дошао својим бициклом, као ни да је из наведеног пиштоља нанео повреду оштећеном ближе описану у изреци побијане пресуде, која представља тешку телесну повреду, услед које је оштећени превезен у Ургентни центар у Београду ради указивања лекарске помоћи. Није спорио ни да је након тога спорни пиштољ бацио у реку и да је након два дана од критичног догађаја отишао на Сребрно језеро на пецање. Наведене чињенице ни међу странкама нису биле спорне.

Међутим, одбрана је спорила да је окривљени са умишљајем нанео описану тешку телесну повреду оштећеном ББ, тврдећи да окривљени има изузетно лош вид и на даљину и на близину, а да није носио наочаре приликом спорног догађаја, јер их је претходно разбио, да је пиштољ случајно опалио, да окривљени није знао да се у пиштољу налази метак у цеви, те да је окривљени ишао у Специјалну школу, јер је у то време био разврстан у категорију лаке менталне заосталости, те да из тог разлога код њега није био присутан ни умишљај, а ни нехат у погледу наношења повреда оштећеном ББ. Дакле, према тези браниоца, окривљени није знао да се метак спорног дана налази у цеви пиштоља, тако да код њега није постојала свест да постоји било каква опасност да својом радњом може да учини дело, а што се тиче несвесног нехата, бранилац тврди да ни он није присутан код окривљеног, јер није постојао ни објективни услов (дужност учиниоца да предвиди последицу), ни субјективни услов (да је учинилац у складу са својим способностима могао да предвиди последицу), што се цени према способности просечне особе.

По налажењу Апелационог суда у Београду, као што је претходно и наведено, првостепена пресуда је резултат свеобухватне анализе, а потом и правилне оцене изведених доказа које је првостепени суд детаљно навео у образложењу.

Пре свега, у потпуности је прихваћен налаз и мишљење сталног судског вештака за област медицине, ужа специјалност трауматологија, ортопеда и хирурга др Дражена Јелаче који је вршио вештачење повреда и механизма наношења повреда оштећеном ББ критичном приликом, као и његово усмено појашњење на главном претресу, по коме је критичном приликом оштећени ББ задобио повреде које збирно представљају тешку телесну повреду.

Правилно је прихваћена као објективан доказ репродукција видео снимака критичног догађаја од 27.06.2022. године, према предлогу из прецизираног поднеска

јавног тужиоца од 18.10.2023. године, а окривљени је уједно потврдио да се он налази на снимку који носи време снимања 20:05:33 часа на описаној стази возећи бицикл, да се кретао између зграда у правцу Саве, након чега је дошло до повређивања оштећеног.

Имајући у виду наводе одбране окривљеног АА да је он критичном приликом држао пиштољ у руци, а да је истовремено управљао бициком, те да је пиштољ сам опалио без његове воље и повредио оштећеног, а ради провере истих, спроведено је вештачење од сталног судског вештака трасолога – балистичара Дејана Белића, чији основни налаз и мишљење, као и допунски од 30.04.2024. године по коме је извршио преглед пројектила – метка извађеног из тела оштећеног, те његово изјашњење на главном претресу када је одговарао на питања странака и суда, је правилно прихваћен од стране првостепеног суда. Наиме, вештак је навео да је технички и практично немогуће држати пиштољ и корман бицикла истовремено једном руком имајући у виду место и време извођења овакве радње, као и да је мало вероватно да се окривљени непосредно пре испаливања спорног хица кретао бициклом истовремено држећи пиштољ у својој руци. Према мишљењу вештака, до испаливања спорног хица скоро сасвим сигурно је могло доћи услед повлачења обарача, док је свака друга трасолошка верзија догађаја само теоретска и у овом случају практично занемарљива, с тим да је посебно истакао да у поступку вештачења није могуће утврдити да ли је окривљени обарач повукао намерно као последица вољне радње или случајно, без намере да критичном приликом испали хитац из пиштоља. Како је вештак навео, нехатно повлачење обарача је свакако могуће и таква верзија предметног догађаја се не може искључити, али могућност самоопалења пиштоља без радње повлачења обарача где би испали хитац погодио баш оштећеног је само теоретска и у овом случају практично занемарљива, а уколико је до опалења из пиштоља заиста дошло без намере окривљеног да критичном приликом испали хитац ка оштећеном, тада је до опалења пиштоља највероватније дошло услед неопрезног руковања претходно већ напуњеним пиштољем, где је окривљени држећи пиштољ у руци на сада неутврђени начин повукао обарач. На главном претресу, одговарајући на питања странака и суда, вештак је појаснио да би теоретски можда било могуће да се држи пиштољ и корман или волан бицикла једном руком, али да у практичној примени овакве радње коју је он и експериментално пробао у поступку вештачења, је то скоро немогуће. Оно што је кључно по вештаку је чињеница да недостаје пиштољ јер све и да је тачно то што окривљени тврди, постојање пиштоља би могло ићи само њему у прилог јер би, да постоји пиштољ, многе ствари биле јасније и могле би се несумњиво утврдити, а теоретски је могуће да је ручица кочнице ушла у простор испред обарача у некој ситуацији, те да је практично померањем пиштоља или померањем волана бицикла дошло до притиска ручице кочнице на обарач пиштоља који је услед тога опалио.

Првостепени суд је прихватио исказ оштећеног ББ дат у истрази, из ког произлази да су он и окривљени били другови пре критичног догађаја, али да су имали међусобни неспоразум, те да су се претходно договорили телефоном у време када се он налазио у ... код ..., да се критичног дана нађу .. и да реше те неспоразуме, да је дошао око 17,00 часова ..., а након тога да је видео АА како му прилази возећи бицикл; видео је да се зауставио након што му је пришао, а да би сишао са бицикла, а затим је чуо

звук који му је личио на звук опаљења из ватреног оружја, када је и осетио да је погођен у пределу груди, те да је након тога видео пиштољ у АА рукама.

По налажењу другостепеног суда, правилно није прихваћен исказ оштећеног ББ који је дао на главном претресу, којим је изменио исказ из истраге у делу да су се он и окривљени нашли критичном приликом ... да разјасне међусобни неспоразум и практично потврдио одбрану окривљеног да је дошао на лице места зато што је имао проблема са неким дечком који је покушао да га “рекетира”, те да је пар пута требало да иде са њим да то реши, да му буде подршка, али је то одлагано. На главном претресу је објашњавао да се ради о измишљених 100 евра и да је АА њему рекао да тај човек измишља да му дугује 100 евра и да “мафија”, те га је звао да иде са њим, како би му том приликом помогао да се обрачуна са тим човеком, а чије име нису навели ни окривљени у својој одбрани на претресу ни оштећени. На главном претресу оштећени је навео и да је АА након што га је погодио, почео да паничи и да је говорио: “нисам хтео, нисам знао”, а да му је он рекао да бежи, пошто претходно позове Хитну помоћ, док му је АА све говорио: “шта да радим, шта да радим, брате нисам знао, нисам хтео”. Наиме, како то правилно закључује првостепени суд, оштећени је на главном претресу изменио исказ како би подржао одбрану коју је окривљени дао на главном претресу и тиме му помогао да суд прихвати његову верзију догађаја у којој тврди да је пиштољ случајно опалио, а да је пиштољ понео како би се обрачунао са неким лицем које је тврдило да му дугује 100 евра. И по налажењу другостепеног суда, наведену верзију догађаја окривљеног и оштећеног, првостепени суд правилно није прихватио, имајући у виду да ни једним материјалним доказом није доказано постојање лица које је, по тврдњама окривљеног и оштећеног - “рекетирао” окривљеног тврдећи да му дугује 100 евра, као ни да је баш зато окривљени набавио спорни пиштољ и позвао оштећеног да му помогне да се обрачуна са тим лицем, јер он добро не види. Узимајући у обзир и понашање окривљеног након критичног догађаја који се одмах удаљио са лица места и спорно оружје бацио у реку те оно није нађено и који је затим отишао на Сребрно језеро да пеца тако да је био недоступан надлежним органима све до 15.07.2022. године, првостепени суд је правилно закључио да понашање окривљеног након критичног догађаја, ако је већ случајно упуцао оштећеног, није логично, јер уколико је случајно упуцао оштећеног, и по налажењу другостепеног суда, било би логично да остане на лицу места, да сачува оружје из којег је дошло до опаљења и да сачека надлежне органе који су га и тражили ради привођења након критичног догађаја, а не да оде на Сребрно језеро и тиме изванредан период остане недоступан надлежним органима.

Наиме, оштећени је у истрази рекао да је видео да му окривљени прилази, да се зауставио, а након тога да је осетио да је упуцан, док је на главном претресу навео да му је окривљени долазио са десне стране и да је био на бициклу када је пиштољ опалио, те је потпуно јасно да је прилагођавао свој исказ одбрани окривљеног. Првостепени суд, с обзиром на наводе оштећеног да није видео пиштољ у његовим рукама, с правом поставља питање на основу чега тврди да је пиштољ сам опалио, када га није видео. Притом, првостепени суд је узео у обзир и да оштећени у истрази није тврдио да је приликом кретања окривљеног бицикл одскакао на неравнинама терена

којим се кретао, већ је навео да га је видео да му прилази на бициклу и да се зауставља, као и да ни окривљени у својој одбрани није навео децидно да су неравнине терена којим се кретао на бициклу биле толике да је бицикл одскакао и да је због тога дошло до опаљења из пиштоља, те да се вештак балистичар Дејан Делић изјаснио да је оваква ситуација теоретски могућа, као и чињеницу да су и окривљени и оштећени на главном претресу навели да је оштећени силазио са бицикла у моменту опаљења, те је, по налажењу другостепеног суда, правилно закључио да је бранилац постављајући питања вештаку балистичару наметнуо ову могућност, како је то и вештак навео, тј. да је то теоретски могуће, али с обзиром да за то нема материјалних доказа и да наведено није потврђено исказом оштећеног ББ из истраге, који је првостепени суд као истинит прихватио, као ни одбраном окривљеног нити другим изведеним доказима, самим тим, правилно није прихваћена теза одбране да је до опаљења из пиштоља дошло случајно због силе која је са бицикла који је одскакао на неравном терену пренета на пиштољ који је из тог разлога опалио и повредио оштећеног, посебно узимајући у обзир да се вештак балистичар јасно изјаснио да је до опаљивања спорног хица скоро сасвим сигурно могло доћи услед повлачења обарача и да је свака друга трасолошка верзија догађаја само теоретска и у овом случају практично занемарљива, те је првостепени суд извео правилан закључак да изведени докази упућују да до испалења из пиштоља у конкретном случају није могло доћи без радње повлачења обарача.

Правилно није прихваћен ни исказ сведока мајке оштећеног ВВ, која је потврдила наводе одбране окривљеног АА да ју је одмах након упуцавања њеног сина звао на телефон, извињавао се и рекао јој: “мајко, нисам хтео, случајно је пиштољ опалио”, јер је и по налажењу другостепеног суда, очигледно усмерен да подржи одбрану окривљеног и исказ њеног сина сведока оштећеног ББ дат на главном претресу, који као што је претходно наведено, није прихваћен.

Затим, с обзиром да је окривљени у својој одбрани навео да носи веома високу диоптрију на наочарима, али да критичном приликом није имао наочаре јер их је претходно поломио, те да стога није ни могао да види оштећеног, нити да пуца у њега, наређено је вештачење од стране судског вештака специјалисте очне медицине Братислава Костића, али је из налаза и мишљења и појашњења вештака, који је правилно прихваћен, утврђено да је окривљени и без коришћења диоптријских наочара на даљину могао да види оштећеног на удаљености од око 10 метара приликом критичног догађаја, са које удаљености је, како је и сам окривљени у својој одбрани навео, дошло до опаљења из пиштоља који је том приликом имао код себе и повређивања оштећеног.

Најзад, из психијатријско-психолошког вештачења од стране сталних судских вештака психијатра др Светислава Мишковића и специјалисте медицинске психологије Дејана Степановића произлази да психијатријско-психолошком експлорацијом код окривљеног нису открили постојање знакова душевне болести, привремене душевне поремећености, заосталог душевног развоја, нити друге теже душевне поремећености. Између осталог, вештаци су навели да није искључено да се код окривљеног у детињству радило о недијагностикованом хиперкинетском синдрому, а да су тешкоће

током школовања биле последица мањкавости капацитета за пажњу и изражених слабости на плану контроле, да његова личност функционише на граничном нивоу организације, односно на нивоу поремећаја личности, а да у структури доминирају антисоцијалне карактеристике, те да је могуће да се у детињству радило о хиперкинетском синдрому који је касније довео до структурације антисоцијалног поремећаја личности. Међутим, због изражених мањкавости на плану структурације личности код њега је долазило до појаве поступака који су у супротности са друштвеним нормама упркос томе што на сазнајном плану зна да разликује шта је друштвено прихватљиво понашање, а шта није. Закључак вештака је да је АА особа интелектуалних потенцијала на доњој граници просека, чија личност функционише на граничном нивоу организације, док у структури доминирају дисоцијалне карактеристике.

Из допунског налаза и мишљења вештака психолога Дејана Степановића, произлази да је током обављеног допунског психолошког испитивања према окривљеном примењен невербални део теста интелигенције “Вити” и пројектовани текст “Роршах” (након што су окривљеном набављене наочаре), који су уз претходно коришћени вербални део теста “Вити”, помогли бољем упознавању личности окривљеног и објективизацију претходних клиничких запажања, али да ни у чему нису довели до промене раније донетих закључака о његовом психичком и социјалном функционисању.

Наиме, одбрана је тврдила да је окривљени током школовања похађао Специјалну школу, да је био категорисан у лако ментално заостала лица, те да је и његов коефицијент интелигенције испод коефицијента и процене утврђене од стране вештака, те је достављена документација, која по тези браниоца, демантује заједничке тврдње вештака да се окривљени налази у доњем делу категорије просечне интелигенције, а ради се о фотокопијама писаних доказа, и то: Одлуке о критеријумима за разврставање деце ометене у развоју и начину рада комисије за преглед деце ометене у развоју објављену у “Службеној гласнику СРС” број 16/86, решења Општинског секретаријата за друштвене делатности СО Нови Београд од 04.05.1990. године, социјално-психијатријског листа на име окривљеног Института за ментално здравље у Београду од 25.05.1989. године, налаза и мишљења Комисије за метално здравље Дома здравља Нови Београд од 03.04.1990. године и предлога СО Нови Београд од 07.02.1990. године за разврставање АА.

У заједничком писаном одговору од 17.06.2024. године, одговарајући на примедбе браниоца и на предочену документацију, вештаци су навели да су се у свом основном налазу и мишљењу, као и допунском налазу вештака психолога, као и током усменог изјашњења на главном претресу дана 03.04.2024. године, детаљно изјаснили и више пута образложили своје закључке и изнели своја клиничка запажања и своје тестовне резултате на којима су темељили своје закључке. Наиме, узели су обзир да у социјално-психијатријском листу стоји да је школски психолог навео да АА “слабо напредује у развоју и да има тешкоће у учењу” и истакли да је у налазима комисије вештака др Мишковића и Степановића и усменом излагању тих налаза јасно саопштено

да деца могу имати сметње у учењу и тешкоће у прилагођавању и у оним случајевима када имају нормално развијену интелигенцију, а да тада тешкоће у њиховом функционисању потичу од карактеристика личности, те да је у периоду у коме је извршено вештачење у овом поступку окривљени увелико био одрасла особа, а да се на основу доступних информација које је презентовала одбрана, закључује да је у детињству испољавао тешкоће на плану концентрације и одржавања пажње, тешкоће да прати школско градиво и да поштује дисциплинска правила у школи. Окривљени је у детињству због слабости на плану пажње и тешкоћа по питању контроле могао да манифестује тешкоће у учењу и у прилагођавању упркос нормалним развијеним интелектуалним потенцијалима, у социјално-психијатријском листу се наводи да су тешкоће почеле да се манифестују "од поласка у школу", а то према наводима вештака, упућује на закључак да се ради о ометајућим факторима који потичу из карактеристика личности, а не из евентуално недовољно развијених интелектуалних потенцијала, јер се код деце код које постоји примарна ментална заосталост тешкоће у развоју углавном манифестују још од најранијег детињства и постају очигледне пре самог поласка у школу. Приликом тестирања интелигенције у оквиру израде основног и допунског психијатријско-психолошког налаза, како вештаци указују, утврђено је да се његове интелектуалне способности налазе у доњем делу категорије просечне интелигенције и тиме се искључује могућност да је у детињству био лако ментално заостала особа, а да се током одрастања "пропаметио" и то у толиком степену да његове интелектуалне способности досегну до категорије просека. Имајући у виду да је бранилац изнео сумњу да је окривљеном додељен "IQ 91" да би се он тако учинио кривично одговорним, а да му је био додељен "IQ 89" да би се поставило питање његове кривичне одговорности, јер би се тада његове интелектуалне способности налазиле испод просека, вештаци су навели да се интелигенција категоризује на следећи начин: ментална заосталост (IQ испод 70), гранична интелигенција (IQ 70-79), низак просек (IQ 80-89), просечна интелигенција (IQ 90-109), висок просек (IQ 110-119), висока интелигенција (IQ 120-129) и веома висока интелигенција (IQ преко 130). Стога, као што су вештаци навели, сама чињеница да је нечија интелигенција испод просека (на пример IQ 89) не значи аутоматски да је он ментално заостао и "кривично неодговоран", па чак ни у ситуацијама када је неко лако ментално заостао (IQ испод 70) то не мора аутоматски да значи да је и "кривично неодговоран" а што се све процењује од случаја до случаја. Из приложене класификације јасно се види да се између категорије простека и категорије лаке менталне заосталости налазе још две категорије и да закључак комисије вештака уопште не би био другачији да је испитаникова интелигенције процењена као низак просек, у коју категорију спада и IQ 89.

Супротно наводима жалби, правилно је налазима и мишљењима судских вештака балистичара Дејана Белића, др Светислава Мишковића, спец. психијатрије и др Дејана Степановића, специјалисте медицинске психологије и др Братислава Костића, специјалисте очне медицине, првостепени суд поклатио веру, с обзиром да су, и по налажењу другостепеног суда, објективно дати и у свему према најбољем знању и правилима струке, а притом су судски вештаци приликом испитивања на главном претресу исте употпунили, одговорили на постављена питања и примедбе одбране, те је њихова оцена од стране првостепеног суда, неосновано оспоравана жалбеним

наводима окривљеног и браниоца. Наиме, првостепени суд је ценећи их у склопу са одбраном окривљеног, исказом сведока оштећеног ББ, исказима осталих испитаних сведока, као и преосталим писаним доказима у спису, чињенично стање потпуно и правилно утврдио.

Имајући у виду да су судски вештаци др Светислав Мишковић, спец. психијатрије и др Дејан Степановић, специјалисте медицинске психологије, детаљно изјаснили и у погледу документације која је достављена од стране одбране и да садржина исте није утицала на њихов налаз и мишљење, прибављање било какве друге документације на коју се указује у жалби браниоца, по налажењу другостепеног суда, би било сувишно.

Будући да је првостепени суд приликом одлучивања узео у обзир и да оштећени у истрази није тврдио да је приликом кретања окривљеног бицикл одскакао на неравнинама терена којим се кретао, већ је навео да га је видео да му прилази на бициклу и да се зауставља, као и да ни окривљени у својој одбрани није навео децидно да су неравнине терена којим се кретао на бициклу биле толике да је бицикл одскакао и да је због тога дошло до опаљења из пиштоља, те да су и један и други на главном претресу навели да је оштећени силазио са бицикла у моменту опаљења, указивање у жалби браниоца да је првостепени суд морао прихватити предлог одбране са припремног рочишта и извести доказ реконструкцијом догађаја, што није учинио, не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, јер како је претходно изнето, ни сам окривљени се није бранио на начин да је због одскакања бицикла дошло до опаљења из пиштоља.

Када су у питању жалбени наводи браниоца да првостепени суд, наводећи садржину завршне речи одбране од 03.07.2024. године, не наводи, као што је одбрана истицала, претходну завршну реч дату дана 26.02.2024. године, за коју је наглашено да представља интегрални део завршне речи дате на крају суђења, те да без ње у пресуди, друга завршна реч, нема много смисла, другостепени суд указује да ненавођењем у целости завршне речи, није повређена ниједна одредба ЗКП-а, а иста је у целини свакако узета у обзир и била предмет анализе од стране другостепеног суда, приликом доношења одлуке о изјављеним жалбама.

Указивање у жалби окривљеног АА да није извршено вештачење доступних видео снимака у циљу неспорног утврђивања истоветности гардеробе и лица која се на тим снимцима уочавају, а пре свега, поређење са гардеробом која је одузета од њега приликом лишења слободе, те да се ни на једном видео снимку не уочава пиштољ у његовом поседу, је без значаја, с обзиром да окривљени није спорио да је критичном приликом био на лицу места и да је имао пиштољ, да је потврдио да се он налази на снимку који носи време снимања 20:05:33 часа на описаној стази возећи бицикл, да се кретао између зграда у правцу Саве, након чега је дошло до повређивања оштећеног, као и чињенице коју су утврђене репродукцијом видео снимака на главном претресу, а које су детаљно наведене на страни 31. у последњем пасусу и страни 32. образложења побијане пресуде.

Имајући у виду да окривљени није спорио да је предметни пиштољ бацио у реку, те чињеницу да није био доступан државним органима све до 15.07.2022. године, дакле, више од две недеље од критичног догађаја, без основа су и жалбени наводи којима указује да током поступка није пронађено нити вештачено оружје, нити да је на било који начин утврђено да је имао на себи било какве трагове који остају након опаљења ватреним оружјем.

Неосновани су и жалбени наводи окривљеног да начин на који оптужба тврди да је дошло до евентуалног опаљења из пиштоља критичном приликом, а то је да је возио бицикл и држао обе руке на управљачу, у потпуности искључује могућност умишљаја, јер у таквој ситуацији апсолутно није могуће извршити прецизно нишањење и опаљење из оружја, с обзиром да му се оптужним актом ставља на терет да је прилазећи оштећеном из појаса извукао пиштољ.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва законска обележја бића кривичног дела убиство у покушају и члана 113 у вези са чланом 30 Кривичног законика, што жалбеним наводима окривљеног и браниоца није доведено у сумњу.

Испитујући побијану пресуду у погледу одлуке о казни, а поводом жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, а окривљеног АА и његовог браниоца, у складу са одредбама члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд правилном оценом олакшавајућих околности које је утврдио на страни окривљеног - да је изразио жаљење због повређивања оштећеног, да се коректно држао пред судом и да оштећени није заинтересован за кривично гоњење и накнаду штете, као и отежавајуће околности - да је окривљени вишеструко осуђивано лице, а правилно ценећи да су испуњени услови за примену члана 55а Кривичног законика, окривљеног АА, правилно осудио на казну затвора у трајању од десет година и шест месеци, у коју му се урачунава време које проводи у притвору почев од 13.07.2022. године, па надаље, с тим што притвор може трајати до упућивања осуђеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди, која је, и по налажењу другостепеног суда, с обзиром на све околности конкретног случаја, адекватна, и самим тим, довољна и нужна да се њоме постигне сврха кажњавања прописана одредбама члана 42 Кривичног законика, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика.

С обзиром на то да је, и по налажењу другостепеног суда, овако одмерена казна затвора довољна да се њоме утиче да окривљени АА више не чини кривична дела, жалбени наводи јавног тужиоца да је првостепени суд погрешно нашао да ће се одмереном казном постићи сврха кажњавања, те да је чињеницу да је окривљени раније осуђиван само паушално навео, а да је, између осталих, пренебрегао чињеницу да је напустио лице места, да својим понашањем према жртви није показао било какво кајање, сажаљење или самилост и да је оштећеног оставио без икакве помоћи, те да ако

је и требао да позове хитну помоћ, да то није урадио ни тада ни накнадно, већ је оштећени искључиво својим радњама довео до тога да му живот буде спасен, да ни касније није пријавио догађај полицији и да је из тог разлога, изражено кајање током поступка, неискрено, не могу довести до строжег кажњавања.

Апелациони суд у Београду је ценио и преостале наводе у изјављеним жалбама, којима се оспорава законитост и правилност побијане пресуде, чињенично стање и полемиче са оценом доказа од стране првостепеног суда, али налази да су исти без основа и без утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Приликом доношења одлуке, другостепени суд је имао у виду и друге изведене доказе, као и наводе браниоца (евентуално и друге предлоге или примедбе које није посебно образлагао), али је, с обзиром на несумњиво утврђено чињенично стање, наведене законске прописе, као и заузето правно становиште, закључио да исти не могу довести до другачије одлуке у овој кривичноправној ствари.

У складу са наведеним разлозима, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 457 ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Судски саветник-записничар
Гордана Ивковић с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић